

„Ave Marija!“

In sklonil se je na postelji, se ozrl zaupno v podobo Matere božje in molil iskreno, kot že dolgo, dolgo ne.

Vrata so se odprla . . .

Mati je vstopila v sobo in z njo Urša.

Krik se je izvil obema iz grla . . . Kot kamenita kipa sta obstali.

„Mati, sina vam je Bog poslal nazaj! Umrli sem in bil sem tam nekje daleč, daleč. Pred vrati nebeškimi je bila duša. K sodbi bi bila morala. Pa plakala je in prosila Boga usmiljenja . . . In prebudil sem se. Poslal me je Bog nazaj na zemljo . . .“

Pametno je govoril Lojze, kot še nikdar prej.

Zdravnik, ki je slučajno prišel v vas, je pojasnil navidezno smrt. „Lojzeta je prijel srčni krč — odtod navidezna smrt, ki se pač le redkokdaj pojavi,“ jim je pravil. Izrekel je upanje, da Lojze ozdravi na duhu in telesu.

Urši pa so zastala odprta usta. Klepetala od takrat ni mnogo več in tudi pijače se je bolj branila.

In Lojze?

Oslabljeni um se mu je počasi jasn timer. Prijazno pa ni pogledal več nikogar, kdor mu je ponujal žgano pijačo.

Molitev.

Oj, božji grob, ti tih, miran!
Ni ene lučce tu ne zrem
ob tebi več goreče:
ugasnil jih je zimski dan.
In jaz prišel sem k tebi sem
iz množice hrumeče:
ah, tudi meni tisoč jih
ugasnil je njen mrzli dih,
pa ne le, ne samo za zdaj,
za vedno, ah, za vekomaj? . . .

In tja ob brzjavni drog
naslonil trudno sem glavó.
Le zvezde dol z nebes me zró,
le one in pa Bog;

in ni je duše, ki v posmeh
bi moja ji bolest bilá
in ni je duše, ki v grohot
ji bil moj plač in jok . . .

„Gospod, Gospod!
Vem, da neskončen moj je greh,
da vreden sem ljudem v posmeh,
da sem zaslužil vso to bol,
da sem zaslužil to gorje,
pa Ti si še usmiljen bolj,
Gospod!

O, daj, Gospod, mi, daj, o daj,
da živel z njimi, ki sem ljubil
v življenju jih in jih izgubil,
da živel z njimi bi še kdaj!“

Cvetko Gorjančev

